

The surgery to remove the tumor was a success, or rather, not a total failure. There were depths they feared to excavate, but with radiation and chemotherapy I had a very good chance of living through the year. As for the persistence of vision, it certainly was ... persistent. (He chuckled at his own joke, but of course I couldn't see his face.) Unprecedented, really.

I didn't care about that. Tell me about my daughter, I said. Tell me about Franny.

More doctors arrived. They feared too much emotion would slow my recovery. They proceeded to itemize my other injuries, as if my body had not already delivered the news. I could feel the subsonic ache of deep bruises and fractured bones; every move of my limbs moaned the damage. My constant hallucination was a welcome distraction. I was not only in the hospital; I could look out at the bright winter day, the sun coming through the windshield, shining on the face of my daughter. Each morning I woke to her angry face, yelling silently at me: It's my fucking phone!

A psychologist suggested, in oblique terms, that perhaps guilt was preventing me from letting go of that moment. But he had his facts wrong. The tumor froze me before the accident. When I turned to look back at the road, my hands on the wheel, I could see nothing but Franny from a few seconds before. I blinked and shouted, not understanding what was happening. It was as if I had fallen asleep, and could not shake the dream from my head, or open my eyes. I mashed the brake in panic. As it turns out, this was the wrong thing to do. The road was icy, the traffic too thick around me.

I told the psychologist, in non-oblique terms, to fuck off.

Операція з видалення пухлини була успішною, чи радше не цілком провальною. Деякі глибини вони побоялись розкопувати, але опромінення та хіміотерапія дали мені вагомні шанси пережити рік. Що ж до інерції зору, то вона таки вельми... інертна. (Він посміхнувся своєму жартові, його обличчя я, звісно, бачити не могла.) Нечуваний випадок.

Це мене не цікавило. Я попросила: розкажіть мені про дочку. Розкажіть про Френні.

Прийшли інші лікарі. Вони боялись, що надто сильні переживання уповільнять одужання. Вони все перелічували мої ушкодження, ніби моє тіло досі не поділилось зі мною усіма новинами. Я відчувала приглушений біль глибоких забоїв і зламаних кісток. Кінцівки при кожному русі скаржилися на ушкодження. Постійна галюцинація була приємною розвагою. Я була не лише у лікарні. Я могла поглянути на ясний зимовий день із сонцем крізь вікна і доньчиним обличчям. Кожного ранку я прокидалася і бачила її обурене лице, що кричить до мене: це мій довбаний телефон!

Психолог манівцями висунув припущення, що, можливо, почуття провини не дає мені відпустити ту мить. Але він усе переплутав. Пухлина заморозила мене ще перед аварією. Коли я тоді, за кермом, знову поглянула на дорогу, то побачила тільки Френні кількасекундної давності. Я кліпнула і скрикнула, не розуміючи, що коїться. Здавалося, ніби я сплю і не можу ані витрусити з голови сновидіння, ані відкрити очі. В паніці я вдавила педаль гальмування. Як виявилось, цього не треба було робити: дорога скута льодом, рух навколо надто потужний.

Психологу я без жодних манівців запропонувала відвалити.